

былъ на това мѣсто, а азъ не съмъ зналъ! Тукъ е домъ Божій и врата небесна!“ И взелъ камыка, на когото спалъ, побилъ го като стѣлнѣ, възлялъ на него елей и казалъ: „Кога ми възвърне Богъ, щѣ съгради на това мѣсто жертвеникъ; тукъ ще бѣде домъ Божій, и азъ щѣ дамъ за содержаніе-то му десятъ-тъ часть отъ иманіе-то си“. Лѣствица-та, коюто видѣлъ Іаковъ, е прообразовала Божіѣ-тъ Майкѣ и пришествіе-то Іисусъ Христово на земь-тъ. Мѣсто-то, на което видѣлъ Іаковъ тоя пророческій снъ, оттогава ся нарекло Веѣиль, сирѣчь домъ Божій.

ГЛАВА XIX.

ЖЕНИТВА ІАКОВЛЕВА.

Іаковъ встанѣлъ и отишълъ на востокъ, въ дома-тъ на уйка си Лавана. Подиръ дълго странствованіе, той дошълъ до единъ кладенецъ, който ся намиралъ върѣдъ едно поле, и при който лежали три стада овчи; кладенеца-тъ былъ захлупенъ съ камакъ голѣмъ. Іаковъ рекълъ на пастырие-тъ: „Братіе, вы откъдѣ сте?“—„Ный сме изъ градъ Харанъ,“ отговорили пастырие-тъ.—„Знаете ли Лавана, сына Ваѣуилева?“ попыталъ Іаковъ. „Знаемъ“, отговорили пастырие-тъ, „ето и дъщеря му Рахиль иде на кладенеца съ овцы-тъ му.“—„Още е рано да карате овцы-тъ на легловище,“ казалъ Іаковъ, „зачто си не напоите стада-та, та да ги подкарате пакъ на пашѣ до мръкнѣло?“—„Ный чакаме други пастыри,“ отговорили пастырие-тъ: та да отвалимъ камыка, да напоимъ наедно стада-та си и послѣ пакъ да закроемъ кладенеца.“ Между това пристѣпила и Рахиль со стада-та бащини си. Кога ѣ видѣлъ Іаковъ, побързалъ да отвали камыка отъ кладенеца, напоилъ овцы-тъ Лавановы и послѣ привѣтствовалъ Рахиль, плакалъ отъ радость и казалъ ѣ, че е сынъ на Ревеккѣ, сестра на бащѣ ѣ. Кога чула това Рахиль, потекла да раскаже всичко на бащѣ си. Като ся научилъ